

צ'לילי הקרב

גאת קול. ד. פ. ויקוף

האזן לצלילו של הרובה היורה לעבר מטרתיך: „צ'ליף־תך“. „צ'ליף־תך“. ה„תך“ ישמע מן המקום בו ימצא האויב. במטוח ידוע לך מנין בא ה„תך“. ברם, בהימצאך בשוחתיך, בשדה־הקרב „תך“ זה יהיה בחוקת הרמוז היחיד שתקבל על מקומו של האויב, הרוצה להרגך.

קשה לתאר צרור של כלי־נשק אוטומטי, הנורה לעברך: ניתן להשוותו לנחיל של דבורים הטסות במהירות על־קולית. זהו צליל מצלצל ועז; אם המקלען נמצא בקרבת מקום, נשמע צליל קצר ומצלצל מעמדתו, מיד אחר היריה. הצליל קצר יותר, ככל שעמדת האויב קרובה יותר. ברם, אם היורה רחוק יותר אפשר לאכנו על־ידי צליל חד, כעין חבטה: פו פו פו פו פו.

קשה ביותר להבחין בצלילה של המרגמה. רק אוזן מאומנת וכושר־תגובה זריז, יצילוך מפגיעתה של פצצת מרגמה. ההתראה הטובה ביותר לירית מרגמות, הוא צליל הירי, המקדים בהרבה את נפץ הפצצות. צליל זה דומה לקולם העמום של תופים אפריקאיים: „בונק־בונק־בונק“. באם עמדת המרגמות רחוקה יותר, תשמע את הצליל הזה ביחד עם צלצול רפה. אין הכרח לתפוס מיד מחסה בהישמע צליל זה, אולם כדאי לבחור במחסה מתאים. אחרי הישמעם של צלילים אלה תשמע רק קול לחישה דקה — כעין רחש קל. אם הנך המחטרה והרגם הוא בעל נסיון, יהיה משכו של הרחש פחות משניה, זמן שבקושי יספיק לך לתפוס מחסה ול„התכסות“ בקסדתך.

כאשר נקודת הפגיעה היא רחוקה יותר, ימשך הרחש שניה נוספת ויותר לך זמן נוסף להאזין למטח הבא מעמדת המרגמות. אזי תוכל גם לקבוע לפי הצליל את מיקומה של העמדה.

המצב תואר כאן בהפשטת יתר. הצליל יכול להיות צליל מרגמה בודדת או צלילים המשותף של 8 עד 10 סוללות של מרגמות. היורות לפתע, בצותא, ואזי יודעו המקום בו הנך נמצא מעצמת ההתפוצצויות.

במקרה זה תעלם כליל ההתראה שהיתה לך קודם לכן. אינך חייב להשתתף בקרב כדי לקנות לעצמך את תחושת שדה־הקרב. המצב האידיאלי הוא קורס, בו מדגימים את צלילי הקרב הבודדים וכן את ה„תזמורת“ כולה. ברם, הדבר כרוך בסיכונים גדולים מדי ולא נוכל להרשותו לעצמנו. ניתן להשתמש ברשמי קול, המסוגלים לתת תוצאות מעניינות, אולם אלה הם מותרות שלא נוכל להרשותם לנו.

ומה בדבר דמיון פשוט? קח אנלוגיה של רעש המטוח, בו נשמעים צלילי קרב ריאליים, בעת תהליך האימון השגרתי. בתרגילי־ירי שאנו עורכים נוכל לרכוש תחושת קרב. ניתן להשיגה מבלי שיירר עליך לשם כך, ברם התועלת האישית שתפיק תהיה עצומה, באם רק תשכיל לנצלה.

כולנו שהינו מאחורי קו־המטרות בשדה־המטוחים וששמענו את משקם החד של קליעים, שעברו מעל לראשינו. אולם בעמדך בחפירה הנ"ל האם הבחנת פעם בצלילו העמום של הרובה, לאחר פגיעת הקליע? האם הבחנת פעם בצלילים המצלצל והעז של קליעים, שהנך שומע בעמדך במרחק־מה מהמטוח ובניצב לו? אלה הם צלילי הקרב, כפי שהמטוח הנו האימון לקרב. באפשרותך להפיק יתר תועלת במטוח מאשר רק בלימוד „כוון, אחיזה ויריה“.

מבין כל חושינו חוש השמיעה, הוא שהצליל אנשים ממות. בקרב תוכל להבחין אך במעט אויבים; בלילה, לא תראה דבר. לעתים ניתן להבחין באויב בעזרת חוש הריח (מהיפנים נדף ריח של אורז חמוץ, מהסינים — ריח של שום), אך חוש זה — תועלתו רק בקרב־מגע. חוש המישוש הנו לתועלת, בנטלך רימון בלילה או בשחרך את הנצרה; אך מקרה נדיר הוא בו תוכל למשש את אויבך.

אולם חוש השמיעה הנו ידידך, השומר עליך יומם ולילה. האם כבר שמעת פעם פגז של תותח, „הבא“ לקראתך? מספר רב של חיילים מקצועיים — וביניהם מותיקי שתי מלחמות־עולם — טרם שמעוהו. הסיבה היא פשוטה; מספר האנשים ששמעו צלילי קרב כשהם מהווים את המטרה, הוא, קטן מטבע הדברים. אם רצונך להכיר את צלילי הקרב — עליך לשכוח כל מה שראית ושמתעל מעל מסך הקולנוע על אודות המלחמה. דוגמה לכך הוא הפגז הארטילרי ההולנדי, המתקרב לגיבור הסרט במהירות. הרבה פעמים שמעת את הצליל „וויי־אוו־ווי־בו־בו־בו“. צליל זה הוא היפוכו הגמור של הצליל האמתי. זהו הצליל, הנשמע על־ידי התותחן, העומד ליד תותחו, כאשר הקליע מתרחק ממנו.

השמעת על חוק „דופלר“? הדוגמה השכיחה ביותר היא צופרו של קטר, אשר נשמע מהיר יותר, בהתקרבו אליך ואטי יותר בהתרחקו ממך. הקליע מתקרב אליך וצלילו עולה חדות בסולם קולות „ווו־ווי־אוי־בו־בו“.

במה מסייע הדבר לחייל כפרט? תחושת שדה־הקרב הנה צירוף של דברים רבים. הכרתו של צליל זה בשילוב עם צלילים רבים אחרים, מקנים לך את תחושת הדריכות, שאינה נחלתו של ה„חובב“ או של הטירון. תחושת דריכות זו הנה הגורם לכך שקשה להרוג „ותיק“; זהו הקמיע אותו הוא נושא בדרך הקרבות.

קח לדוגמה כדור של רובה. הנפץ החד הוא קולו של הקליע העובר קרוב לידך. בפעם הבאה, בהימצאך במטוח על־יד המטרות האזן להבדל הקט בצלילים של הקליעים הפוגעים מימינך ומשמאלך. האזן היטב גם לאלה הפוגעים במרחק של כעשרה או כעשרים מטרים לשמאלך, או לימינך; אחר —